

CZÉBELY LAJOS

ELÉGIA
TÉBOLYULT ÉVSZAKOKRÓL

*Sorsunk imbolygó jelen fölött
feszülő mennybolt
– várakozás,
tétova gondolatok
állandósulása könyvespolcokon
– história.*

*Csak a most volt,
csak a most van,
csak a most jön,
vigyázz,
mert el is tűnik hirtelen,
mint tavaszi szélben a virágillat.*

*Napfényben remegő gyümölcsök után
ránk borult ismeretlen falombok
méregzöld hűvöse,
árnyékában halált szóró
golyószórók nyomán
csend,
csak a mindent beborító avar
barna neszei hullanak.*

*Gazdag nyaraknak termékeny tüzét
szegény telek hóözönében,
a zöld fehérvíz folytatásában
hiába keressük,
a gondolat cérnaszála elpattan...
sehol semmilyen csatlakozás,
csak a vízcsepp csillog boldogan
a Lázár-forrás nyílásán,
felragyog,
majd a semmibe cseppen,
ahogy a Nagy Zivatar elején
felragyogott a Szabad Pillanat,*

*cseperegtek a másodpercek,
 aztán eleredtek a percek is,
 és hirtelen zubogni kezdtek
 órák, napok, évek,
 vegyültek porral
 sárrá vékonyodva
 majd dagadva.*

*Volt még tiszta hang,
 a természet tiszta hangja,
 azóta az ember csak makog,
 tiltakozásul
 a némaság fája borul virágba,
 a gond madarai szállnak
 valamennyi égtájnak,
 s magányos határainkban
 a vadszegfű virul,
 ördög súg: művelni nem érdemes,
 szép az így is.*

*Elcsitult a nyirkos-sötét zokogás,
 vad csattogások emlékei tócsák,
 tükrei sallangra tépett felhőknek
 díszítik most az ezeréves utcát.*

*Lerúgva poros álmaik cipőit
 emberek vonulnak gázolva sárban,
 mert sárdobálók lakodalma lesz itt,
 mi más lenne, Uram? sár van, csak sár van.*

*Csupán a képzelt nyarak
 derűje hullámszik fölöttünk,
 tavaszra tél zuban,
 dermedt a táj, mintha
 napnyugta délben,
 egy eltévedt napsugár ferdén
 célozza vésőjével a jeges ragyogást
 hiába, kint hóvirág,*

*bent jégvirág,
vagy csupán jég
és semmi virág.*

*Távolban ingó függőlegesek
feketéllenek a hóban
– temetési menet –,
a koporsó vízszintes felkiáltójel,
a sötétben imbolygó menet
függőleges kérdőjelek sora.*

*Még maradtunk néhányan régi itteniek,
a már ittenieknek sokan,
a régi ittenieknek kevesen;
a már itteniek magukkal hozott
gyökereikkel megfogantak,
a régi itteniek gyökerestől
kitépott fák
karóvá hegyezve
keverten leverten.*

*Acéltűkkel nyilaz az új tél is,
napsugarak szórnak szikrákat a hóra,
sem rá, sem sorsunkra nem rónak jelet, nyomot,
miként én-ereim sem ömlenek óceánba,
nem zúgnak sohasem világtengerig,
csak a szívemig vissza,
legfeljebb szívetekig,
azt is nőgatással,
bizony, így vagyunk egymással
egymás nélkül.*